

modtager afholder omkostningerne til sin udbyder i udlandet.

Bestemmelsen i § 78, stk. 1, medfører, at grænseoverskridende kredittransaktioner fremover skal gennemføres efter share-princippet. Dette gælder dog kun, hvis der ikke foretages valutaomveksling hos betalers betalingstjenesteudbydere, for eksempel hvis der sendes en betalingstransaktion i danske kroner fra en konto, der føres i danske kroner. Hvor der foretages valutaomveksling hos betalers betalingstjenesteudbydere, kan både share-princippet og our-princippet benyttes, idet § 78, stk. 1, ikke gælder i denne situation. Et eksempel på en sådan situation er, at der sendes en betalingstransaktion i euro fra en konto, der føres i danske kroner.

Forslaget til § 78, stk. 1, gennemfører direktivets art. 52, stk. 2.

For at fremme gennemsigtigheden og konkurrencen bør udbydere ikke forhindre betalingsmodtager i at opkræve et gebyr fra betaler for brug af et specifikt betalingsinstrument. Dette medfører et generelt forbud mod, at udbydere benytter den såkaldte No-discrimination-rule (NDR), hvor de forbyder betalingsmodtager at opkræve gebyr af eller yde rabatter til betaleren, når denne benytter et betalingsinstrument. Dette forbud er indsat i forslaget til § 78, stk. 2.

Medlemsstaterne kan dog beslutte at forbyde eller begrænse en sådan praksis, når dette efter deres opfattelse er berettiget i betragtning af urimelig prisfastsættelse eller prisfastsættelse, der kan have en negativ indvirkning på brugen af visse betalingsinstrumenter. Der skal i den sammenhæng tages hensyn til behovet for at fremme konkurrencen og brugen af effektive betalingsinstrumenter, jf. direktivets præambel, betragtning nr. 42. Denne adgang er udnyttet i lovforslagets § 80, stk. 6, hvoraf det fremgår, at betalingsmodtager uanset § 78, stk. 2, ikke må opkræve gebyr hos betaler for en betalingstransaktion i den fysiske handel, når betaler anvender et betalingsinstrument, som defineret i § 6, nr. 9. Se nærmere nedenfor under bemærkningerne til § 80, stk. 6.

§ 78, stk. 2, gennemfører direktivets art. 52, stk. 3.

Til § 79

Lovforslagets § 79 er en videreførelse af lov om visse betalingsmidler § 15, der regulerer fastsættelsen af gebyrer mv. i forbindelse med kortbetalinger.

Bestemmelsen i § 79 er udformet generelt, således at den omfatter prisfastsættelsen hos enhver virksomhed, der fastsætter gebyrer og vederlag i forbindelse med kortbetalinger. Der er herved taget højde for, at betalingskortsystemer kan organiseres på mange må-

der. I nogle systemer udføres flere funktioner i samme selskab. I andre systemer er funktionerne mere eller mindre adskilte. Således kan for eksempel kortudstedelse, betalingsindløsning, betalingsclearing og infrastrukturel forbindelse med betalingsformidling foregå i forskellige virksomheder. Bestemmelsen omfatter alle virksomheders prisfastsættelse i forbindelse med kortbetalinger, herunder udbydere af betalingstjenesters fastsættelse af gebyrer m.v. til kortindehavere, vederlag og gebyrer fastsat over for betalingsmodtagere, vederlag og gebyrer fastsat over for udbydere af betalingstjenester af virksomheder for infrastrukturel forbindelse, og clearing og gebyrer fastsat af betalingsmodtagere over for kortindehavere.

Bestemmelsen gælder for alle aktører, der måtte opkræve urimelige vederlag. Bestemmelsen anses for nødvendig, i hvert fald indtil der er skabt fuld og reel konkurrence på betalingskortmarkedet, jf. nedenfor.

Konkurrencestyrelsen kan gribe ind over for alle aktører, der ved fastsættelsen af vederlag mv. anvender urimelige priser og avancer. I forhold til den generelle konkurrencelov er der hermed skabt en videre adgang til at foretage indgreb, idet indgreb ikke er betinget af misbrug af en dominerende stilling, jf. lovforslagets § 99 og § 100.

Det betyder for det første, at indgrebsmuligheden eksisterer i forhold til alle aktører, uanset deres aktuelle styrke på markedet. Endvidere indebærer det, at et indgreb ikke forudsætter et lige så højt pris- eller avancenniveau, som et indgreb efter den generelle konkurrencelov. Endelig betyder det, at et indgreb ikke forudsætter, at et for højt pris- eller avancenniveau skal have været konstateret i en længere periode, men kan foretages umiddelbart, når det konstateres, at en aktør anvender urimelige priser og avancer.

Ved urimelige priser og avancer forstås priser og avancer, der er højere, end det ville være tilfældet under virksom konkurrence. Afgørelsen heraf må ske gennem en hypotetisk præget bedømmelse af forholdene, som de ville være i et konkurrencepræget marked. Der kan derfor ikke kræves et egentligt bevis for, hvad prisen eller avancen ville være, men der kræves en væsentlig sandsynliggørelse.

Bestemmelsen gør det muligt for Konkurrencestyrelsen at foretage indgreb over for aktører, der fastsætter priser, som ligger over prisen i andre lande med en effektiv betalingsformidling, eller priser, der ikke står i et rimeligt forhold til omkostningerne, eller priser, der medfører en overnormal indtjening, det vil sige en forrentning af investeringerne i det pågældende forretningsområde, der overstiger forrentningen for virksomheder i virksom konkurrence.